

Boer Jaap

Terug op de trekker

Een ongeluk zit in een klein hoekje, daar weet Jaap Herrewijn alles van. Tijdens het hooibouwen, zomer 2017, valt hij van de hooiwagen vijf meter naar beneden. "Toen ik met mijn kont in het gras zat, voelde ik meteen dat het goed mis was."

Tekst **Monique Wijnen**
Foto's **Tjeerd Maas**

Het is juni 2017. Schapenboer Jaap Herrewijn is samen met zijn partner Nellie Koster en de buurman aan het hooien. Om de balen op hun plek te houden vraagt hij de buurman om een paar sjobanden op te gooien. Jaap staat bovenop de kar (op de losse balen) "te klooien" met de banden en doet ongemerkt een stap naar achteren. Hij stapt tussen twee balen in en valt naar beneden. Na diverse operaties, waarbij de wervels halverwege zijn rug (T12) zijn vastgezet, en nog wat medische hobbels en revalidatie, loopt boer Jaap toch weer met de rollator over het erf. Om zijn leven en werkzaamheden te kunnen hervatten heeft hij een zelfbalancerende stoel vergoed gekregen en heeft hij één van zijn twee trekkers laten voorzien van een liftje.

Hoe lang ben je al boer, Jaap?

Mijn vader was veehandelaar en ik hielp hem. Daarnaast werkte ik ook bij de buurman op de boerderij. In 1990 hebben Nellie en ik deze paardenstallen en paardenrijbak in Aarlanderveen gekocht. We zijn kleinschalig begonnen met een aantal schapen waarmee we stukjes vergeten land bijhielden. Daarnaast werkte ik als zzp'er op een graafmachine en Nellie had haar baan in de slagerij. Na veel getouwtrek met de gemeente mochten we onszelf in 2000 een agrarisch bedrijf noemen en een schuur bouwen, en later ons huis. We hadden vierhonderd ooiën en veertig hectare land in gebruik.

Jij en Nellie bouwden in ruim vijftwintig jaar een mooi bedrijf op. En toen werd in juni 2017 opeens alles anders.

We waren aan het hooibouwen in een van de natuurgebieden waar we onze schapen hebben »

"Door mijn hulpmiddelen kan ik steeds meer werk zelf verrichten"

lopen. Het was warm en druk. We hadden bijna alle hooibalen op de kar liggen en ik dacht: “er moet nog even een sjoband omheen”. Ik klim snel op de kar en de buurman gooit, op mijn verzoek, een paar sjobanden op. Terwijl ik sta te klooiën om die banden uit de knoop te halen, doe ik onopgemerkt een stap naar achteren. Ik kom precies met mijn voet tussen twee balen terecht, verlies mijn evenwicht en val vijf meter naar beneden. Toen ik met mijn kont in het gras zat, voelde ik mijn benen niet.

En toen?

Eerst heeft een arts van de traumahelikopter me onderzocht en vervolgens ben ik met de ambulance naar het ziekenhuis in Amsterdam gebracht. 's Nachts haalde een arts een satéprikker onder mijn voeten door, die ik voelde. Ik werd geopeerd en halverwege mijn rug (T12) werden mijn wervels vastgezet met grote pinnen en schroeven. Vervolgens ging ik voor revalidatie naar De Hoogstraat. In de nazomer liep ik weer over het erf, weliswaar achter de rollator. Nellie: “Het zag er goed uit. Hoopvol.” Inderdaad, totdat ik in oktober ontzettend veel pijn kreeg. Ik was net gestopt met de penicilline en dacht dat het daaraan lag. Maar het werd steeds erger. In het ziekenhuis trokken ze aan mijn been en concludeerden, zonder foto's te nemen, dat het slijtage was in de onderrug. Ik werd naar huis gestuurd met morfinepleisters. Nellie: “Hij verging van de pijn en kwam het bed in de woonkamer niet meer af. Na meerdere af-

spraken in het ziekenhuis in Amsterdam en de pijn die alleen maar erger werd, zijn we voor een second opinion naar Hoofddorp gegaan, waar ze zagen dat de schroeven los zaten. Weer terug naar Amsterdam waar een operatie volgde met als gevolg dat zijn rechterbeen uitviel. Na nog een trombosebeen en een longembolie hebben we om een second opinion gevraagd in Leiden. “De kapotte wervel vervangen door een kunstwervel”, luidde uiteindelijk daar het advies in oktober 2018. Hij is net weer een beetje op de been en de ram zit al bij de oaien, zei ik toen tussen mijn tranen door.”

Heb je, hebben jullie, overwogen te stoppen?

Nee niet, want waar moet je dan van leven? In de tijd van het ongeluk hadden we 430 oaien en iets van 770 lammeren. Onze schapen liepen op zestien verschillende plekken. Voor Nellie en mij was het nalopen van de schapen een dagelijks ritueel, maar ondanks de hulp van velen was dat geen doen. En dan moet je keuzes maken... Alle goede oaien en lammeren hebben we weggedaan voor de vleesproductie. Daarmee hebben we ons bedrijf gehalveerd, waardoor Nellie en ik het weer samen kunnen rooien. Nellie: “Ik ben blij dat Jaap weer steeds meer schapendingen zelf kan.”

Met je rollator over het erf is één ding, maar met je rollator het land in wordt wel wat moeilijker. Hoe heb je dit opgelost?

Bij De Hoogstraat zag Nellie een folder van de Bi-Go, een zelfbalancerende elektrische rolstoel op twee wielen. Ga ik naar voren met mijn bovenlichaam dan gaat de stoel ook naar voren. Ik ging in de Bi-Go zitten en reed er zo mee weg. Ik kon niet wachten en heb er meteen een gekocht. Daarna hebben we de stoel aangevraagd bij de Wmo. Niet echt de juiste volgorde, maar ik had een hulpmiddel nodig. Omdat we zelfstandigen zijn, hoeven we voor aanpassingen niet bij UWV aan te kloppen en we zijn ook niet verzekerd. Gelukkig hebben we, met hulp van de ergotherapeut en 2Kerr (de dealer) de juiste motivatie op papier kunnen zetten en heeft de gemeente de Bi-Go vergoed.

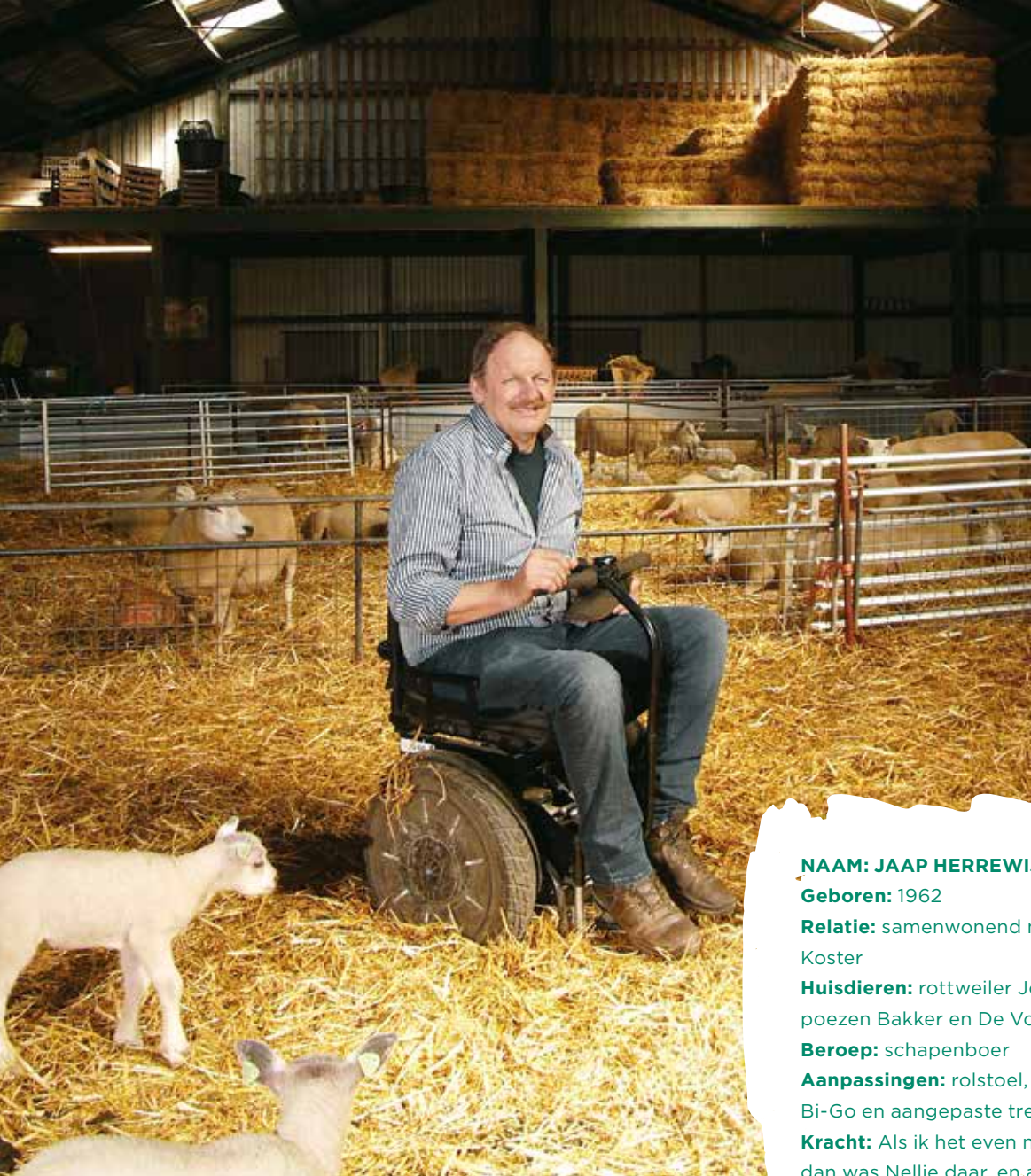
Maar met een zelfbalancerende rolstoel alleen kun je niet je boerderij runnen, toch?

Daarmee waren we er inderdaad nog niet, want ik wilde ook weer terug op de trekker. Toen we voor twee oprijplaten bij Mobiel Autoaanpassingen waren, vertelde de eigenaar dat hij het wel zag zitten

**TREKKER OP
SUPPORT EVENT**

Benieuwd naar de aangepaste trekker van Jaap? Bekijk deze op de beurs, te bezoeken van 21 tot en met 24 oktober in de Jaarbeurs in Utrecht!

NAAM: JAAP HERREWIJN

Geboren: 1962

Relatie: samenwonend met Nellie Koster

Huisdieren: rottweiler Joep en poezen Bakker en De Vos

Beroep: schapenboer

Aanpassingen: rolstoel, rollator, Bi-Go en aangepaste trekker

Kracht: Als ik het even niet zag zitten dan was Nellie daar, en andersom

om mijn trekker aan te passen. Nellie: “Gelukkig hadden we nog een potje, dus zo gezegd zo gedaan.” Beneden stap ik met twee benen op het liftje. Met een druk op de knop ga ik omhoog. Eenmaal boven is het even wurmen om mijn rechterbeen naar voren te zetten en dan kan ik gaan zitten. Nu kan ik zelf weer met de voorlader de balen in de voerwagen laden. De kleine trekker is nog niet aangepast, maar daar hebben we ook al ideeën voor. Op Marktplaats hebben we namelijk een tweedehands rolstoellift gekocht. Als we de smid vragen een stalen buis te maken waar de lift tegenaan kan staan tijdens gebruik, dan kom ik wel weer op mijn trekker. Dan kan ik ook weer mijn eigen schapen voeren. Het is fijn dat Nellie zoveel van mijn werk heeft kunnen overnemen, maar om de echte schapendingen niet zelf te kunnen doen doet soms pijn. Gelukkig bedenken we samen van alles. Zo nemen we de door mij zelf aangepaste quad mee in de paardentrailer als

we naar onze schapen verderop gaan. Nellie: “Samen door het land crossen is veel gezelliger dan alleen.”

Hoe is de situatie nu?

We zitten midden in de drukste tijd, onze 200 ooiën zijn aan het lammeren. Ik ben blij dat ik door mijn hulpmiddelen steeds meer werk zelf kan verrichten en dat ik steeds meer functie terugkrijg in mijn benen. Dit komt mede door goede fysiotherapie, in combinatie met botoxinjecties die ik nu een paar keer in mijn benen heb gekregen. Hier zou ik zelf nooit aan gedacht hebben, maar bij toeval ontmoetten we in het land een dame die ons in contact bracht met een heel ervaren fysiotherapeut, Maurilla van den Broek. Op haar advies heb ik me laten behandelen en ik merk echt vooruitgang. We hopen dat het zo blijft gaan. Ondertussen zorgen we weer samen voor de ooiën en lammeren, en genieten we van het voorjaar. <<